

I. rész

A Jedik Bosszúja

1. fejezet

Az üzenet

63 ABY, 3. hónap, 6. hét, Benduday:

Két köpenyes alak állt Ryloth egyik sziklaormán. Kala'uun földalatti kikötővárosát figyelték a távolból, ahogy egyik kis hajó szállt fel onnan a másik után. Mint minden a Fényes Földek és az Éjszakai Oldal határánál lévő területen itt is különös látványt nyújtott az égbolt. Az örök alkonyatban lévő nap fénye rózsaszínes árnyalatot kölcsönzött a felettük elhaladó felhőknek, a vöröses sziklákra enyhe szellő fújta a port, a távolból különös állatok kiáltása volt hallható. Ritka volt az ilyen nap e bolygón, nincsenek heves viharok, orkán erejű szél. Sőt még egy fosztogató sem járt a környéken, bár ez az erősödő köztársasági jelenlétnek is betudható, vagy annak a ténynek, hogy a romos felszín épületei közül már nem sok mindent lehetett ellopni.

Ahogy szemlélődtek a kisebbik alak megunt a várakozást és megtörte a hosszú órák óta tartó csendet:

- Mikor jönnek már? – kérdezte türelmetlenül Ferus Panar mesterétől. A fiatalember alig érte el a 14 éves kort azonban már hosszú évek óta szolgált a tanítása alatt. Ő volt az egyetlen támasza amióta 3 éves korában a Jedi Templomba került, és azóta egyengette életét. Ugyan még fiatal és tapasztalatlan, de jó úton halad a lovaggá váláshoz. Zöld szemein, arcának vonásain egyértelműen látszott, hogy jó ember, igazi mintalovag válhat belőle. Ehhez megvan a karizmája, testalkata és minden egyéb fontos tulajdonsága. Ellene egyedül forrófejűsége szól, ideje lenne józan észére hallatnia érzelmei helyett.

- Türelem, hamarosan itt lesznek – válaszolta mestere megnyugtató hangon. Belül azonban koránt sem volt ilyen derülátó a középkorú zabra. Minden esetre a Rendben eltöltött hosszú évek alatt megtanulta elnyomni érzelmeit, ezzel együtt félelmeit is. Így nem uralkodott el rajta a vadállatok kiáltásai hallatán kibontakozó félelem, hiszen azok a gutkurrok nem kiáltottak ok nélkül. Valamit zsákmányul kellett ejteniük.

- *Mi van, ha ezek éppen az általuk már régóta várt kalandorok voltak?* - de ezen félelmét gyorsan elhessegette és valószínűbb okok után kezdett kutatni a késlekedés felől elméjében.

- Biztosan rossz kikötőben dokkoltak – folytatta kezét álla barna bőrén végigsimítva. Ez olyan bölcs kisugárzást kölcsönzött neki, egyre inkább a padawanja által megtestesített lényként feltüntetve, akire saját fiaként tekintett. Bár tudta, hogy ez nem tarthat örökké, már csak pár év és lovag lesz belőle. És még azt sem tudta megmondani, kölcsönös-e az érzés.

- Hogy lehet rossz kikötőben dokkolni? Nem akad túl sok erre felé – felelte a fiú a maga fiatalos hangján, amely csak most kezdett mutálni.

- Azt mondták, hogy alkonyatkor találkozunk e szikla ormán. Ha nem tudnak arról a kis apróságról, miszerint ez a bolygó egyáltalán nem forog tengelye körül, akkor bizony még itt is képesek eltévedni.

- Ez a legfurcsább az egészben. Azt mondják valahol Ryloth és Lamaredd között utazgattak, amikor hirtelen egy egész flottányi csillagromboló közepén találták magukat. De mielőtt elkaphatták volna őket sikeresen elmenekültek a csodahajójukkal. Mégis mennyi ennek az esélye? Ha pedig ilyen jók, akkor hogy nem tudnak idetalálni?

- Látom, helyén van az eszed. Lehetséges, hogy vaklárma az egész. De még ennél is valószínűbb számomra, hogy a birodalmiak elhallgattatták őket idő közben. Mindkettőre volt már példa, máskülönben nem minket küldtek volna hadihajók és Jedi mesterek egész sora helyett. Túl kevesen vagyunk ahhoz, hogy megfelelő módon cselekedjünk minden ehhez hasonló szituációban.

- Tudom, de mégsem ez aggaszt téged. Érzem, hogy van valami más is a háttérben – ezzel egy pillanatra megfagyasztotta a vért Wolf Kotar mesterben. Mégsem sikerült teljesen leplezni félelmét. Most pedig muszáj lesz elmondania annak valódi okát, ezzel elvetve annak magjait tanítványában.

- Érzek valamit, amit nem lenne szabad – egyelőre csak ennyit kívánt közölni velem, próbálta kímélni az igazságtól.

- De mit mester? – kerekedett ki Panar szeme.

- Valami furcsát, valami megmagyarázhatatlan dolgot az erőben. Eddig olyan volt, mint egy tükör sima tó felszíne, tiszta és átlátható. Most viszont mintha valaki egy hatalmas követ dobott volna bele, zavaros, keresztülláthatatlan. Mintha valaki beszennyezné a jelenlétével...

- Az, hogy lehetséges?

- Csak egyetlen magyarázat van rá, de az lehetetlen. Valami másnak kell lennie...

- De mi az? – értetlenkedett tovább tanonca, már jó ideje a mesterekre bízta az e témában való felkészítésüket. Ő azonban nem akarta ezzel mérgezni fiatal elméjét, hiszen annyira valószínűtlen az egész. Most pedig éppen mielőtt elmondhatta volna neki lépések hangja szakította félbe meg párbeszédüket.

Mindketten fülelni kezdtek a mögöttük lévő sziklás emelkedő felől érkező hangok után. Egyszer csak egy rongyokba tekert, emberi alak próbált meg leszaladni onnan. Egy meglehetősen szép, húszan éves lány alakja rajzolódott ki előttük. Hosszú, fekete haja valósággal lobogott az egyre erősödő szélben, finom arcvonásain ijedség jelei mutatkoztak. Kék szemeinek pillantása segítségért kiáltott, mintha az életéért futott volna.

Ahogy kétségbeesetten próbált előre haladni, megbotlott a meredek, sziklás lejtő egyik kövében. Majd fejével előre bucskázott le onnan egészen a két Jedi magasságáig. Puha bőrén durva horzsolások és vérző sebek keletkeztek, szerencsére eszméleténél maradt.

- Segítség! A két gotkurr... kérem, segítsenek! – ismételte a földön fetrengve, megbénulva a fájdalomtól és halálfélelemtől. Panar azonnal odasietett hozzá, mit sem törődve a két fenevad fenyegetésével. Kotar azonban meg sem mozdult, megbénította az érzés, amelyet eddig is tapasztalt, de az már olyan erős volt, mint eddig még soha. Mintha csak a közvetlen közelében lett volna a zavar forrása.

De hogyan lehetséges ez?

- Nyugodjon meg! Azonnal kórházba visszük, nincs messze a kikötő – közölte Panar szolgálatkészen amint odaért a lányhoz. Odaguggolt mellé, majd belemarkolt köpenye hosszú ujjába és elkezdte letörölni vele a vért sebeiről. Ekkor mestere számára hirtelen bevillant, mi történik. Ráeszmélt, mi folyt eddig az orra előtt.

- Ferus! Menj onnan! – kiáltott utána, miközben futni kezdett irányukba. Azonban nem elég gyorsan ahhoz, hogy segíthessen növendékén, túl messze voltak már. Panar még most sem értette meg, mi történik körülötte, mindenfajta gyanú nélkül folytatta a sérülések tisztítását. Ahogyan a rongyos ruhát félre húzta, hogy jobb rálátása nyílhasson a véres sebek egyikére, egy másik ruházat kandikált ki alóla. Szemei azonnal megakadtak a deréktájon elhelyezkedő fekete, bőrből készült öv tokjában elhelyezkedő fényes, szürkés színű, hosszúkás tárgyon. Egy lézerekardon...

Azonnal tudatosult benne mesterének reakciója valamint az általa érzett zavar mikéntje. Szemeivel keresztezte a lány most már sárgás árnyalatú szempárjának izzó tekintetét, miközben a lehető legtávolabb próbált elrugaszkodni tőle. A lány eddig tettett fájdalom által remegő jobb kezével most magabiztosan indított útjára egy erőlkést.

Ezt csak az utolsó pillanatban vette észre Panar, mivel baljával fénykardja után nyúlt, jobb kezével próbálta azt ellensúlyozni a sajátjával. De nem volt elég gyors, mikorra alkalmazhatta volna a képességet már elérte ellenfelé, könnyű szerrel a magasba repítve őt.

Segítségére siető mestere tehetetlenül nézte, ahogy tanítványa rongydarabként vágódott az egyik szikla oldalának. Aki az ütközés erejétől azonnal elvesztette eszméletét. Ahogyan élettelennek tűnő teste a talajra hullott világoskék pengéjű kardja kiesett tokjából, majd nem sokkal az orra elé gurult.

Eddig Kotar ugyan kész volt vakon nekirontani ellenfelének, azonban már nem volt értelme. Csak akkor menthette meg tanítványát, ha győztesen került ki a párbajból. Ehhez pedig nyugodtan, az erőre és józan eszére fókuszálva kellett harcolnia. És nem barbár állatként nekirontani, mint az előbb tervezte.

Ezért megállt, alig 20 méterre a lánytól s rövidesen ledobta köpenyét. Kibontotta fénykardja zöld pengéjét, majd maga elé tartotta azt, ideális védelmet nyújtva ezzel bármilyen csapás ellen. Eközben hitetlenkedő szemeivel kezdte felmérni ellenfelét, elméjével pedig árgusan figyelte az Erő minden rezdülését, útmutatás után kutatva. Próbálta felbecsülni a lány erejét, a megfelelő taktika kiválasztása érdekében.

Ezalatt a lány is felkészült. Egy laza rántással levetette magáról az álcaként szolgáló előre összevérezett rongyokat. Szürke szövetrohaja mutatkozott meg alatta, amely helyenként fekete bőrreszekkel volt díszítve. Bal kezébe vette hajlított markolatú kardját, majd kibontotta annak vörösén izzó pengéjét és Kotar mester felé tartotta azt. Ezután kecses léptekkel járkált körkörös irányban szemeivel gyenge pontok után kutatva, legbelül az Erőt kémelve, a kihasználható félelem rezgéseinek legapróbb jelére várva. Ez legalább fél percig így folytatódott, közel azonos képességűre becsülték egymást, ezért egyikük sem akarta elsőként elkezdeni.

Végül megállt, majd sárgán égő szempárjával farkas szemet nézett Kotar még most is hitetlenkedő tekintetével.

- Igen, visszatértünk – jelentette ki magabiztosságot és mérhetetlen gyűlöletet sugározva, már érezte ellenfele félelmét, valamint végleg eloszlatta a mester kétségeit.

- És mégis miért? – próbálta húzni az időt a Jedi mester, ha Panar felébred, már jó eséllyel legyőzhetnék a támadót.

- Jól tudod te azt. Ütött a Jedik utolsó órája.

- Csakugyan? Csak nem te általad? Úgy tűnik, túlbecsüled a képességeid ifjú – közölte gúnyosan Kotar mester, ezzel meggondolatlan támadásra készítette ellenfelét. Azonban mindketten átláttak egymáson, jól ismerték a másik fél trükkjeit és gyengéit.

- Valóban? – nevetett fel a lány, majd lassan közeledni kezdett ellenfeléhez. Még sosem volt dolga Jedivel azelőtt, sosem vívott meg méltó ellenféllel, amely életére tört volna. Most viszont hátra kellett hagynia félelmét, hiszen hamarosan magához tér a másik Jedi és akkor már nem lesz esélye.

Mostanra karnyújtásnyi távolságra értek egymástól, finom kardcsapásokkal kezdődött a párbaj. A tapasztalt mester óvatos volt, mint mindig. Első sorban védekezett, csak elvértve támadott, folyamatosan becsapni próbálta ellenfelét, - hátha elhibázza. És akkor tökéletes lehetősége nyílhatna legyőzéséhez.

A lány ezzel szemben jóval agresszívabb harcmódot választott, megállás nélkül támadott, egyre gyorsuló ütemben. Mestere tanításait méltán követve próbálta kimozdítani Kotart egyensúlyából. Hol gyors és erős, hol gyenge és lassú kardcsapásokat intézve minden lehetséges szögből és irányból. Ellenfele azonban tökéletesen háritotta ezek mindegyikét, megingathatatlan sziklatömbként tartva magát taktikájához. A látszólag eredménytelen próbálkozások egyre jobban feldühítették a lányt, ezért egyre hevesebben és hevesebben csapkodott kardjával.

A két penge mostanra már olyan gyorsan mozgott, hogy lehetetlenség volt egy átlagember szemével koordinálni mozgásukat. Egyedül az Erő segítségével tudták, hova és mikor kell irányozni kardjaik pengéjét. Mivel indulatai vezérelték, a fiatal lány elméje egyre inkább elhomályosult, egyre bizonytalanabban látta az Erő által kijelölt mozgulatsort. Ezzel szemben Kotar igen jól boldogult, teljesen ura volt érzelmeinek. Olyan tisztán látta a mozgulatsor minden egyes mozzanatát, amennyire csak képességeivel láthatta.

Taktikája működni látszott.

Ekkor a földön fekvő Ferus Panar lassan felnyitotta szemeit. Mostanra már erősen fúj a szél, s kezével próbálta útját állni az egyre közelebbi portengernek. Ezzel párhuzamosan rajzolódott ki szemei előtt mestere és a titokzatos lány közt folyó elkeseredett küzdelem.

A hevesen járó fénykardok robajában és a portenger finom áradatában nem tudta megállapítani, hogy melyik fél állt nyerésre. Tudta, érezte, hogy Kotarnak szüksége volt a segítségére ezért sietve próbált feltápaszkodni a talajról. Ekkor viszont jobb karjába éles fájdalom nyilallt. Eltört, amikor ellenfele az érdes felületű sziklához vágta. Egy karral pedig képtelen volt feltápaszkodni, s egy szempillantás alatt visszaesett Ryloth durva homokjára.

Kotar szeme sarkából figyelte ezt, majd pillanatra oda is irányozta tekintetét. De szinte azonnal vissza kellett fordítania azt ellenfelére, aki azonnal megpróbálta kihasználni figyelmetlenségét, majdnem sikerült is lecsapnia a mester fejét. Szerencsére az még időben blokkolta fénykardja zölden izzó pengéjével. A lánynak nem kellett visszanéznie ahhoz, hogy pontosan tudja mi történt. A másik fél reakciója tökéletesen elárulta számára, hogy az ifjú Jedi magatehetetlen ugyan, de már eszméleténél van.

Pechjére éppen bal keze felől helyezkedett el, amelyben kardját fogta. Egy gyors csapás keretében elengedte azt, majd a másikkal fejezte be a mozdulatot, kockázatos lépés volt ugyan, de bevált. Most már nyugodtan fordíthatta immár üres kezét Panar felé, széttárt ujjain kékes szikrák villódtak. Böven elég töltéssel a fiatal életének kioltásához, ezzel Kotar tisztában volt.

- Neee! - kiáltotta, közben fénykardjával megpróbálta lecsapni a tanítványa számára halálos fenyegetéssel rendelkező, kecses kézfejet. Éppen ahogy a lány várta, még mielőtt végrehajthatná az egyszerű, mégis oly kockázatos mozdulatsort, beledöfte fényszablyáját a tapasztalt Jedi mester védtelenül hagyott gyomrába, s annak hátán jött ki kardjának pengéje.

Kotar térdre rogyott, kezéből kiesett lézerkarja. Még egyszer utoljára levegőt vett a Ryloth poros légköréből, miközben a lány közelebb hajolt hozzá.

- Érzed ezt Jedi? Érzed? Ez vár mindannyiótokra – jelentette ki neki mostanra már örömteli arccal, gonosz szemei csak úgy sugároztak sötét lelkének kedves szórakozásától. Mondata befejeztével széles mosollyal az arcán kezdett nevetni, csak úgy áradt a kegyetlenség annak hangzásából.

- Nem! Ez lehetetlen! – kiáltotta a fiú torka szakattából, miközben elkeseredetten próbálta elérni lézerkardját. Szép lassan felé kúszott, majd egy kecses, fekete csizmát viselő lábfej rúgta arrébb azt, épp mielőtt ujjai közé kaparinthatta volna.

- Nocsak, még most sem adod fel Jedi? Lásd be, nincs esélyed.

- Sosem adom fel, ezért megfizetsz! – válaszolta bosszúsan, miközben ismét megpróbált feltápaszkodni a talajról.

- Csakugyan? Csak nem te általad? – nevetett fel gúnyosan, Kotar szövegét idézve. - Úgy tűnik, túlbecsülsz a képességeid ifjú – ezután ismét becsmérő nevetésben tört ki. Innentől kezdve már nyert ügye volt. Mestere elégedett lesz eredményeivel és végre megkapja az őt körülvevők oly régóta várt elismerését.

Ismét feladta Panar épen maradt karja, már épp visszaesett volna a homokba, amikor a lány mestere vére által borított keze ragadta meg a mellkasánál fogva ruházatát. Ugyan legalább 60 kilót nyomott jelenleg, de fél kézzel is könnyedén szemmagasságba emelte őt.

- Milyen szánalmas... szegény elveszett tanítvány. Vajon mihez kezd mestere nélkül a gonosz Sith ellen? – folytatta a gúnyolódást, tökéletesen kiélvezve a pillanatot. Ebben azonban Panar véres köpete zavarta meg, amely arcának jelentős részét beterítette.

- Te még a halálhoz sem vagy méltó... – vágta hozzá kissé csalódottan egy másodpercnyi gondolkodás után, nem bírt végezni az alig 14 éves védtelen gyermekkel.

- Ide figyelj! – rivallt rá fenyegetően a következő pillanatban, felé suhintva lézerkardját. – Most visszamész Coruscantra, bemész egyenesen a drágalátos tanácsotok termébe és tovább adod ezt az üzenetet. Csakis nekik mondod el, személyesen. Nem másnak, nem máshogyan.

- Én Darth Lizara, Darth Travis első tanítványa győztelek le benneteket. Mesterem nemsokára pusztulást hoz valamennyiőtökre. Hamarosan az egész rendetek térdre borul majd lábaink előtt, ahogy a Köztársaság fog majd hatalmas flottánk előtt. Ugyanis eljött a bosszú ideje, eljött a leszámolás pillanata.

A már könnyes szemű Jedi remegve bólogatott, majd Lizara a sorsára hagyta. Újra felöltötte álcáját, miközben a két fénykardot trófeaként övére csatolta. Egyenesen Kala'uun kikötője felé vette az irányt, ahol még tegnap hagyta hajóját. Régi teherszállító volt az, teljesen feltűnésmentesen mozoghatott segítségével. Amint elég távolra ért a találkozási koordinátákra sietett, mindössze másfél órát vett igénybe az utazás.

Mikor hajója visszatért a normál térbe, az úr eddig teljesen elhagyatottnak hitt részébe, egy hatalmas flotta rajzolódott ki szemei előtt. Csillagrombolók, Lancer fregattok, TIE vadászgépek és egyéb más hajók ezrei sokaságában találta magát. Éppen az egyik csillagromboló hatalmas oldala mellett haladt el, amikor is a flotta közepén elhelyezkedő, több mint 4,8 kilométer hosszú monstrum felé vette az irányt. Egy Praetor osztályú Mark II-es csatacirkáló volt az.

Egy kicsiny, de hatalmas tűzerővel rendelkező hajó a szupercsillagrombolók megannyi képviselője közül. Oldal irányba tekintve két másik hasonló típusú hajót is megpillantott, ezek még a régebbi, 4 kilométeres változatot képviselték. Mindkettőt legalább fél tucat romboló vette körül, gondosan őrizve bármely nemű fenyegetéstől. Még ha annak esélye még csak minimálisnak sem volt mondható, hosszú ideje tömörült már ez a flotta, lassan már túl hosszú ideje.

Rövidesen leszállt a hatalmas hajó hangárjában, kilépve teherszállítójából meglepő látvány fogadta. A korábban szinte alvó hangárban, ahol naponta alig néhány utazó szokott megfordulni, most klónok és sorozott katonák ezrei nyüzsögtek. Az évek óta porosodó TIE vadászokba sorra szálltak be a pilóták, a már általa rég elfeledettnek hitt Lambda kompokba egymás után masíroztak fel az állig felfegyverzett rohamosztagosok szakaszai. Ahogy könnyed léptekkel közelített az egyik lifthez, fémes nyikorgás lármájára lett figyelmes, jobbra fordítva a fejét látta, ahogyan egy AT-AT hatalmas lábaival próbálta felküzdeni magát az egyik szállító hajó robosztus, számára mégis parányi rámpájára. Emellett kisebb, AT-ST osztályú harcjárművek és TX-130T osztályú tankok robaja is hallható volt.

Az eddig az úr sötétjében rejtegetett hadsereg támadni készült. Már csak méterekre jár az általa kiszemelt lifttől, amikor egy szürkés egyenruhát viselő tiszt, 2 rohamosztagossal az oldalán állt meg vele szemben.

- Elnézést ürnöm, de Aleya várja önt a hídon – jelentette ki Emmerson, az előtte álló szálfalkatú biztonsági tiszt. A mellette álló katonák pedig Travis különleges alakulatának tagjai voltak, többek között erőhasználók elleni harcra is kiképezték őket.

- Magam is odatalálok – mondta, majd megpróbált elhaladni mellettük. De az egyik rohamosztagos azonnal visszalökte fegyverével. Még mielőtt szóhoz juthatott volna a tiszt folytatta mondandóját.

- Ragaszkodott hozzá, hogy személyesen kísérjük fel – folytatta faarccal.

- Én pedig ragaszkodom hozzá, hogy álljanak félre – förmedt rá fenyegetően, szelíd arcának vonásai egyből vérfagyasztóvá váltak. Tekintete csak úgy sugározni kezdte az indulatát. Emmerson bátor volt ugyan, de nem bolond.

Nem akart túlzottan belefolyni a folytonos marakodásukba, ezért félre állt embereivel és tettetett magabiztossággal figyelte, ahogyan Lizara beszállt a liftbe, majd az a megfelelő szintre kezdte őt szállítani. De legbelül már érezte, hogy ennek kis hatalmi harcnak ő és emberei fogják megfizetni az árát.

Perceken belül a hajó hatalmas hídjára érkezett. Bár egy hagyományos csillagromboló hídja eleve nem mondható kicsinek, mégis eltörpült a Preator osztály képviselőiéhez képest. Egy kisgyerek talán még el is tévedhetne a kisebb ház alapterületével rendelkező helyiségben. Viszont sokban hasonlított is a hagyományos rombolók hídjaihoz, jelen van a fekete padlózat, amely több irányban is elnyúlt, egészen a falakig. Valamint oldalaknál bemélyített, szürke padlózattal borított részek is. Az itt tartózkodók végezték a roppant hajó irányítását, valamint koordinálták a flotta minden mozzanatát, a magasabb részen elhelyezkedők utasításait követve. A legtöbb esetben a fekete padlózattal borított részen nem található túl sok ülőhely, Travis azonban szerette zászlóshajója hídjáról szemlélni roppant méretű seregét. Ezért amint megkaparintotta a Nemezist, azonnal beszereltesett hídjára egy rakás széket, egy jó naggyal kezdve, amelyet az elülső rész közepére rakatott. Naponta hosszú órákat tölt el itt, nem tud betelni egyre növekvő hatalmával.

Amint Lizara kilépett a liftből a bent lévők azonnal haptákba vágták magukat. Egyedül Emmersonnak volt mersze szembe szegülni akarásával, ő azon kevesek közé tartozott, akik meg is teheték. Darth Aleya volt a másik az ezen személyek nyúlfarknyi listáján, ő ugyanis a flotta másodparancsnoka. Travist helyettesíti távollétében, aki ismételtelen eltűnt a hajó végtelen folyosóinak rengetegében.

A 36 éves, nő nemű twi'lek egyike volt az önjelölt Sith nagyuraknak, akik egymással háborúskodva próbáltak növelni hatalmukat. Bőre vörös színű, korához képest sima és letisztult, mintha csak húszas évei elején járna. Mellkasát és csípőjét, lábait fekete bőrruha fedte. Dereka, vállai, karjai viszont fedetlenek voltak. Alakja szinte tökéletesnek mondható, egyedül néhány tetoválás rontja az összképet. Valamint a hasán keresztirányban végighúzódo sebének hege, amelyet még Travis kardja okozott neki több mint fél évtizeddel ezelőtt. Mások elrejtjenék ruházatuk alatt az ilyesfajta sérüléseket, de neki a mai napig komoly, égető fájdalmat okozott, ha bármi is hozzá ért. Ezért inkább fedetlenül hagyta, a rá vetett kíváncsi, néha elszörnyedő emberek pillantásait választva. Bár a legénység már hozzá szokott az évek során, mostanra senkit sem zavart túlzottan. Jobb kezével pihenjt parancsolt embereinek majd sárga, hataloméhes szempárját a lány felé irányozta.

- Késtél – rótt fel neki szúrós hangon.

- Tudom – válaszolta Lizara farkas szemet nézve vele. Már pusztá tekintetükből is látszott, hogy nem szívlelik egymás jelenlétét.

- Meghaltak?

- A mestert saját kezemmel öltem meg, a tanítványa elmenekült. Rövidesen tovább adja az Üzenetet a Jeditanácsnak – eközben felmutatta a trófeaként szerzett lézerkardok markolatát igaza bizonyításaként.

- Elmenekült? – rivallt rá dühösen, enyhén kiakadva. – Azt mondta, hogy öld meg őket. Erre te futni hagyta?

- Igen. Na és? – válaszolta fenyegető hangon, arca minden mozzanatával próbálta elrettenteni őt, miközben közelebb lépett hozzá szinte centikről farkas szemet nézve vele. – Holnap ilyen korra már Ryloth felett leszünk. Esélye sincs időben szólni nekik.

- És ha nem holnap indulunk? Ha Travis mégis lefújja az egészet mind miattad fogunk meghalni – eközben még ennél is közelebb hajolt hozzá, szemei fenyegető tekintete csak úgy szikrázott a gyűlöletből. A kettejük közti indulatot már szinte tapinthatóak voltak a helyiségben, ők ketten szép lassan lézerkardjaik felé nyúltak kezeikkel...

Már bármelyik pillanatban egymásnak eshettek, a katonák mindössze azon tűnődtek, hogy melyik oldalra álljanak. Folyamatosan mérlegelték, hogy melyikük lehet fontosabb Travis számára. A félelmetes taktikai képességekkel rendelkező admirálisa vagy a saját tanítványa?

Erre egyedül ők ketten tudták a választ. Aleya bár jóval erősebb Lizaránál, visszalépett, kezét elemelte kardjától, mindenki fellélegzett ennek láttán. Tekintete azonban továbbra is kihívó maradt, koránt sem volt hajlandó meghajolni előtte.

- Nem lesz Travis örökké melletted picinyem, és akkor azt kívánod bár sosem láttad volna meg a napvilágot – fenyegette a maga lekezelő stílusában, nem tartotta számottevő ellenfélnek vetélytársát. Viszont tudta, hogy Travis azonnal végezne vele, ha csak ujjal is hozzá merne érni.

- Majd meglátjuk melyikünk fog az életéért könyörögni. Úgy látom, neked már jócskán van tapasztalatod az ilyesmiben – felelte a behegesedett sebhelyre mutatva. Aleya már éppen folytatta volna az üres a fenyegetőzést, amikor hirtelen kinyílt a kivezető folyosó masszív fémajtaja. Egy köpenyes, fekete szövetruhát viselő alak lépett be rajta. Arcának jelentős részét maszk fedte, egyedül homloka és sárga szempárja látszott ki mögüle. Lépteinek fekete bakancsa dobogása félelmetes hangot kölcsönzött, távolról jelezve jöttét. De mégsem hallották meg szópárbajuk közepette. Ahogy belépett mindenki haptákba vágta magát, ők ketten pedig térdre rogytak előtte és fejüket lehajtva fogadták.

- Állj fel ifjú tanítványom! – szólította meg, mély, dörmögő hangon az iszonyatos sebhelyet takaró álarc alatt. Bár erről gyakorlatilag senki sem tudott. Egyedül Lizara látta maszk nélkül még kiskorában. Akkor a látványtól elszörnyedve, sírva rohant be kabinjába és reggelig nem volt hajlandó kijönni onnan. Aleya és Emmerson szerzett még tudomást a sebről, de csak hallomásból. A többiek, az Új Sith Rend tagjait is beleértve úgy sejtik, csupán személyazonosságát próbálta leplezni.

- Teljesíttem a küldetésem mester – tájékoztatta a lány amint felegyenesedett.

- Remek, akkor a hadjárat ezennel kezdetét veheti. Te pedig véghezvitted az első próbatételeidet a lovaggá válásod rögzös útján – válaszolta elégedetten. Szemei szúrós tekintete tökéletesen fedte érzéseit, tökéletesen játszhatta segítségükkel a hatalmas Sith nagyurat előttük, akinek semmi sem számított a hatalma kivételével.

Ez nagyrészt még igaz is volt, Aleya, Emmerson, a többi Sith csak eszköz volt számára, amelyeket bármikor képes beáldozni célja érdekében. Azonban Lizara teljesen más eset, hiszen apjaként nevelte fel őt és saját lányaként szereti, ahogyan Iwot fiaként szerette egykoron. A lelkében élő Jedi foggal-körömmel ragaszkodott ehhez, attól naptól kezdve, hogy rátalált. Ő ugyan hosszú éveken át próbálta eltemetni, elrejtetni ezt az oldalát. De mostanra már belátta, hogy együtt kell élnie vele, bármilyen nehéz is lehet ez néha.

- Köszönöm mester – válaszolta alázatosan. Pontosan ismerte és viszonzta is az érzéseket. Tudta, hogy erre senki sem jöhet rá, egyedül kabinjában merte abbahagyni a színjátékot.

- Az egyiket futni hagyta – szólt közbe Aleya, felegyenesedve a földről. Bár nem kapott szót, úgy érzi ennek az apróságnak semmiképp sem szabad rejtve maradnia.

- Melyiküket? – emelte fel hangját.

- A tanítványt, már nem jelentett fenyegetést. De a mesterét saját kezemmel öltem meg.

- Akkor nem értem ez mért jelent ekkora problémát. A mester volt a kihívás, vele pedig leszámoltál, tehát teljesítetted feladatod.

- De most már tudni fogják, hogy jövünk – vágta rá Aleya felháborodva. Nem értette miért ilyen elnéző vele szemben.

- Hát persze, hogy tudni fogják. Éppen ezért kellett harcba szállni velük, a Jedik már abban a pillanatban tudomást szereztek rólunk, amikor kihuny a fény az a féleszű mester szemében. Megérzik egymás halálát, akárcsak mi.

- Nem értem mi szükség volt erre. Így sokkal nehezebb lesz átjutnunk, akár egy tucat csillagrombolót is veszíthetünk – értetlenkedett, még ő is csak a legkritkább esetekben fogta fel Travis terveinek a lényegét.

- Mondd csak, hallottál már a becsület szóról? Nem fogom hátra támadni őket, mint ahogyan az alávaló Sidious tette. Szentől-szemben győzedelmeskedek majd felettük – igazából semmi köze sem volt ehhez a becsületnek. Egyszerűen sokkal jobban ízlett neki az édes győzelem, ha volt esélye ellenfelének.

- Viszont így romlanak az esélyeink. Sosem érjük el Coruscant ha...

- Esélyeink? – nevetett fel Travis önelégülten. – Sosem nyerhetnek ellenünk, nem ez ellen a flotta ellen. Túl sok hajóm van már ahhoz, hogy a legcsekélyebb fennakadást is okozhassák.

- Ahogy gondolod mester – válaszolta Aleya, alázatosan, fiatalos hangját mutatva. Ugyan sosem volt a mestere, de mivel az erősebbnek számított nála, köteles volt annak szólítani.

- Még valami. Úgy hallottam nézeteltérések akadt az imént.

- Csak beszélgettünk – vágta rá tanítványa. Ugyan csak egy szavába került volna, hogy megölethesse vele vetélytársát. De ha ő meghal Darth Sevalis jön majd a helyére. Vele pedig még komolyabb nézeteltérései támadtak a közelmúltban.

- Igen, csak beszélgettünk – helyeselt Aleya a bőrét féltve.

- Értem – felelte dörmögő hangon. – Ti meg mit álltok itt? – förmedt rá a sok, még mindig vigyázban álló katonára. Ők azonnal leültek és folytatták a munkájukat. Lizara rövidesen elhagyta a helységet, majd kabinja felé vette az irányt, még el kellett raknia a fénykardokat. Aleya a hídon maradt, a tisztek jelentéseit kezdte olvasni a flotta készülségét illetően. Majd legalább negyed órás csend következett, miközben Travis a hatalmas, szürkésfekete székében ülve gyönyörködött armadájában.

- Ne hazudj nekem még egyszer – fordult oda hozzá hirtelen, fenyegető hangnemben ráförmedve.

- Nem fordul elő többet – jelentette ki látszólag nyugodtan, fejet hajtva előtte. De legbelül megfagyott a vér ereiben. *Mégis honnan tudta?*

- A kettőtök közti ellentétnek ezennel vége. Parancsait úgy követed mintha az enyéme lennének. Megértetted? – folytatta a fenyegetést, legbelül féltette Lizara életét a twi'lektől. Azonban ezen kívül nem volt más oka, hogy megölje, ráadásul ő az egyetlen, aki véghez tudná vinni a hadjáratot, ha történe vele valami, mielőtt tanítványa készen állna a feladatra.

- Igen mester – ezután ismét csend következett. Aztán Travis úgy döntött, nem végzett még teljesen.

- Tudod, ha bárki mással küzdesz aznap ott helyben kibevezett volna – közölte, ezzel a hasán húzódó hegre utalva. - De én életben hagyalak, sőt még hatalmat is adtam neked. A koszos kis cirkálóid helyett most a galaxis egyik legerősebb hadiflottájának lehetsz a másodparancsnoka. Emellett még rendünk tanácsában is helyet kaphattál, de te mégis visszaélsz a helyzeteddel. Nagy kár lenne, éppen most, sikerünk küszöbén kellene megölnöm téged.

- Hálás vagyok, amit adtál mester. És ahogy mondtam, nem fordul elő többször – válaszolta alázattal tekintetében, oly rég óta szerzett hege szinte fellángolt fájdalomtól.

Mint mindig, amikor szóba került kettejük párbaja, 6 évvel azelőtről. Ekkor ugyanis még nagy ellenfelei voltak egymásnak. Travis túljárva az eszén egy kommandós csapattal felszökött hajójára majd megrohmozta a hidat. A kibontakozó küzdelemben valamennyi klón, pilóta és rohamosztagos életét veszítette. Rövidesen csak ők ketten maradtak, Travis előre lezárta a hidat, így senki sem tudott beleavatkozni párbajukba.

A nem túl szoros harc végén kiverte a vörösen izzó fénykardot Aleya balkezéből, majd mély sebet vágott hasán. Szerencséjére éppen elég messzire ugrott a pengétől, hogy ne legyen halálos a sérülés, viszont az harcképtelenné tette. Travis választás elé állította az életéért esedező önjelölt Sith nagyurat, mind mindegyiket, akivel dolga volt ekkortájt. Rendelkezésére bocsájtja seregét majd szolgálatot esküszik neki, cserébe tagja lehet az általa új alapokra helyezett Sith Rendnek, valamint admirálisai között foglalhat helyet. Máskülönbén megöli és emberi saját maguk rendelkeznek sorsukról.

Akkor tökéletes választásnak tűnt ajánlata, általa olyan hatalomra tehetett szert, amelyről mindaddig csak álmódozhatott. Mostanra azonban megváltozott a helyzet, egy Sitnek sosem volt elég a hatalomból, amíg bárki más többel rendelkezett nála. Ő sem érthette be kevesebbel, azonban esélye sincs volt Travis ellen. Az egyetlen út ennek birtoklásához Lizaran keresztül vezet, emellett úgy érezte, hogy ez jogosan is jár neki. Hiszen sokkal erősebb nála, a sithek pedig normál esetben mindig a legerősebbet tanították. Akkor viszont miért nem őt fogadta fel tanítványául?

Helyzete kényelmetlenségében még az is komoly szerepet játszott, hogy a hatalmas flotta másodparancsnoka helyett sokkal inkább Travis tehetetlen bábjának érezte magát. Ez pedig nem volt teljesen alaptalan, ő ugyanis tisztában volt vele, hogy az összes többi társával egyetemben az első alkalmat meg fogja ragadni rá, hogy törbe csalja és átvehesse helyét. Ezért igyekezett a lehető legrövidebb pórázon tartani. Ahogy a twi'lek a nemrég érkezett jelentéseket olvasgatva tűnődött Travis újabb kérdést intézett felé.

- Holnapra indulhatunk?

- Minden bizonnyal, a flotta készen fog állni legkésőbb pontban hajnal két órára – válaszolta megkönnyebbülten. Azt hitte ismét a múlt sebeit akarta felhántorgatni.

- Ez esetben összehívom a tanácsot, beszédem van velük – közölte, miközben felpattant székéből és az egyik kivezető folyosó felé vette az irányt.

A coruscanti Jeditemplomban két tapasztalt Jedi mester meditált. A nagy felületű, puha, kizárólag erre a célra készített párnákon törökülésben ülve fókuszálták gondolataikat az Erőre. Az egyikük James Skywalker, a néhány éve elhunyt Ben egyetlen gyermeke. Jelenleg 28 éves, kék szemű és barna hajú. Arca a megszólalásig hasonlított nagyapjára, már most is az Erő tapasztalt használójának számított, képességei messze kimagaslottak társaiéhoz képest. Nem csoda, hogy nemrég meg is kapta jól megérdemelt helyét a Jeditanácsban. Azonban tanítványt még nem választott.

Mellette Draka Kerr mester szintén elmélkedett, a negyvenes évei végén járó nautoliai testalkata és kinézete is életkorának megfelelő. Meditációja közepette eddig csukott szemei ijesztő gyorsasággal nyíltak fel, hirtelen megszaporodó lélegzetvételei Skywalkert is kizökkentették a nyugalmaiból, ezzel félbe szakítva elmélkedését. Ennek általában nem szokott örülni, de most az általa látottak miatt még hálás is lehetett érte.

- Te is láttad? – fordult oda hozzá Draka.

- Igen, ez borzalmas. Azonnal össze kell hívnunk a tanácsot...

- Egyet értek – felelte, majd felkeltek a kényelmes párnákról és a tanácsterembe siettek.

Mivel igyekeztek visszatérni a Birodalom előtti állapotokhoz a tanácsterem és vele együtt a templom is szinte tökéletes mása volt a korábbinak. Minden esetre a legrosszabb eshetőségre is felkészülve eredeti állapotában próbálták megőrizni a régi templomukat Ossus bolygóján. Valamint néhány lovag folyamatosan jelen volt ott az alig néhány száz tagot számláló rendből. Számukra való tekintettel mindössze 9-en foglaltak helyet tanácsukban, ők ketten is közéjük tartoztak. Tagjai közül még fontos megemlíteni a bölcs Tia'ra Snel mestert, a kiváló vívásáról hírhedt Drun Odar mestert, az örök borulató Antaria To'ar, és a szélsőséges nézetekkel rendelkező Ra'am Kenzont.

Órákon belül valamennyien helyet foglaltak a kör alakú helyiségben, bár 3-an csak hologramként lehettek jelen. Skywalker felállt majd a terem közepén belekezdett az általa látottak szavakba öntésébe:

- Coruscant felett voltam az egyik csillaghajónk fedélzetén. Nagyon homályos volt a kép, nem tudtam kivenni melyiken is pontosan. Kinézve az ablakon sokkal tisztább kép tárult elém. Láttam, ahogy hadihajók ezrei lötték egymást az űrben, sokuk egyértelműen a mienk volt. Alakjuk alapján a jelenleg használatosaknak vélem őket, de nem vagyok benne teljesen biztos. Az ellenség hajóit már nem láttam ilyen tisztán, mintha fekete ködbe burkolódtak volna, de óriásiak voltak, még életemben nem láttam ekkorákat.

Aztán egyre gyorsabban kezdett telni az idő. A valószínűleg órákig húzódó csata másodperceknek tűnt, végül ismét normális ütemben kezdtek zajlani az események. Ekkorra már vége volt, lángoló roncsok ezrével úsztak az űrben, az ellenséges hajók rövidesen kilöttek valamit a felszínre. Egy kékes villanást láttam, amely fokozatosan elnyelte az étellel teli felszínt, aztán egyre csak felém kezdett húzódní, ekkor pedig Draka mester ébresztett fel rémálmomból.

- Én is hasonlót láttam, de nem itt. Ryloton zajlott a csata – fűzte hozzá Tia'ra mester.

- Nem igaz. Kashyyk felett volt – mondta Odar mester.

- Én Ossus felett láttam ugyanezt – tette hozzá Kenson.

- Akkor lehetséges, hogy mindenhol meg fog történni. És mindannyiunk csak ez részletet látott a közelgő pusztításból – zárta le a beszámolókat sorolását Skywalker.

- De vajon megtörténik-e? Nem először látunk olyan eseményeket, amelyek sosem következtek volna be, ha mi bele nem avatkozunk – tette hozzá Tia'ra.

- Ahhoz túl intenzív volt. Meg fog történni, ha csak nem teszünk valamit ellene. Az a kérdés, hogy mi fenyeget minket és hogyan tudjuk az megelőzni – jelentette ki Kenson.

- Egyet értek, azonnal ki kell derítenünk pontosan mi, vagy ki állhat mögötte. Nem állhatunk tétlenül és figyelhetjük az egész galaxis pusztulását – fűzte hozzá Odar.

Ekkor szapora léptekre lettek figyelmesek a folyosó felől. Egy sérülésekkel teli, botladozó tizenéves rontott be köztük, Panar volt az. Szegény fiú étlen-szomjan utazott mindeddig, senkinek sem szólva a történetéről. Fel is esett volna sietségében ha Skywalker nem kapja el őt, szerencsére a viszonylag éppen maradt karjánál fogva. A rémült fiú rövidesen elmesélte a Rylothon történeteket, majd azonnal kórházba szállították. Nem sokkal megszakítást követően folytatódott az ülés.

- Darth Travis, ő lenne az? – kérdezi fennhangon egyikük.

- Több mint valószínű. Ez nem lehet véletlen egybeesés, ráadásul a Sith sosem fedné fel magát, ha nem lenne teljesen biztos győzelmében.

- Mindenképpen meg kell állítanunk, mielőtt még belekezdhetne a hadjáratba.

- Egyet értek, de hogyan? Hiszen semmi sem tudunk róla.

- Azt tudjuk, hogy Rylothot fogja megtámadni először. Onnan egyenes útja vezet a fővárosba. Ha ott megállítjuk az erőit, megelőzhetjük a katasztrófát – válaszolta Skywalker. – Azonnal oda kell küldenünk egy hadiflottát.

- E terv sikere nem túl valószínű. Nem szóltak volna, ha nincsenek teljesen felkészülve, akkor pedig már napok vagy csak órák kérdése a támadás. Ez esetben pedig nem érhetünk oda időben. Ráadásul, ha ez lett az eredeti végkifejlett elsőre kudarcot vallottunk. Tehát teljesen más megközelítést kell alkalmaznunk, hogy megnyerhessük a háborút – tette hozzá Ti'ara.

- Javasolom, vadászuk le őket. Ezt a megoldást sosem alkalmaznánk normál esetben, tehát ennek kell, hogy legyen legnagyobb esélye. Jómagam és Skywalker többmagunkkal elindulunk és csapdába csaljuk őket. Lehetőleg még a támadás előtt – javasolta Kenson.

Normál esetben senki sem hallgatott volna rá, de most úgy gondolta, kíváncsi fülekre talál majd ötlete.

- Ebben nem veszek részt – közölte Skywalker. – Becsülettel kell harcolnunk velük, nem pedig kuttyákként. Ha menni akarsz, menj, de engem hagyj ki belőle.

- Kenson mellett vagyok, semmiképp sem juthatunk a Régi Rend sorsára. Ha csak a mi sorsunk forogna kockán, még hajlandó lennék becsülettel meghalni. De nem hagyhatjuk, hogy milliárdok fizessék meg az árát a mi becsületünknek – tette hozzá Odar.

- Egyet értek. Túl nagy tétek forognak most kockán. Darth Travisnak és ifjú tanítványának mindenképpen meg kell halnia. Ezúttal még mi sem kegyelmezhetünk – jelentette ki Draka mester.

- De milyen áron. Ez nem helyes! – szólalt fel ismét Skywalker.

- Ráadásul nem tudhatjuk mivel próbálkoztunk eredetileg, lehet akkor is így gondoltuk – mondta Ti'ara, másodikként ellenezve kilencük közül. – Mi van, ha éppen ezzel vívjuk majd ki pusztulásunkat?

- Hét a kettő ellen, a döntés megszületett – közölte Draka Kerr mester vegyes érzelmekkel. – Kenson indulj útnak, vigyél annyi támogatót, amennyit csak tudsz. Semmiképp sem kegyelmezhetsz Travisnak, túl veszélyes életben hagynunk.

- És mi legyen a tanítványával? – kérdezte vissza Kenson.

- Ha Travissal végeztünk elejét vesszük a közvetlen veszélynek, kétlem, hogy Lizarat is követné a seregük – szólt közbe Ti'ara, legalább valami maradjon becsületükből.

- Túl veszélyes, lehet még nem áll készen, hogy átvehesse helyét, de hamar nyomdokaiba lép majd. Ezért ha túléli, csak elodázzuk, nem megelőzzük a pusztítást...

Nem sokkal később a Sith Rend tagjai is megtartották a saját ülésüket. A Nemezisen elhelyezkedő tanácsstermük sokban hasonlított ellenségeikéhez. Ezt Travisnak köszönhetik, akinek igencsak megtetszett az akkoriban. Viszont színe fekete volt, s piros lámpák fényei borították be halványan, emellett különös köd terítette be a jókora méretű helyiséget. Az Új Sith Rend Tanácsa jelenleg 6 tagot számlált, ők voltak a Sith nagyurak, az összesen 17 taggal rendelkező, még szárnyait bontogató rend legerősebbjei.

Ennek életre hívása Travis 16 keserves évébe került. Egyesével kutatta fel és győzte le az önjelölt nagyurakat, majd Aleyához hasonlóan járt el velük. De sokan a halált választották, túl sokan is, mindössze 5-en adták be a derekukat. Az ígéretnek megfelelően belőlük áll tanácsuk, Travissal kiegészülve. Ehhez jönnek az ő tanítványaik valamint a már kitanított lovagok. A Rend valamennyi szabályát ő maga hozta. Ugyan ezek alapján mind egyelőek és egyforma befolyással vannak a dolgokra nézve, viszont senki sem mer szembe szegülni akaratával. Ezért azt és úgy vezet be valamint hajtat végre, ahogyan csak akarja. Szabályai közül a legkülönlegesebb a „Sith nem öl Sithet” szabály, ezzel próbálva elejét venni a későbbi önpusztításnak, amely a Sith legnagyobb gyengesége és már számtalan alkalommal okozta bukását. Ez ugyan jól mutat papíron, azonban hosszú távú végrehajtása gyakorlatilag lehetetlen, egyedül a tőle való félelmük tartatta be velük eddig is. Ráadásul az előbb is láthattuk, hogy ő sem tudja teljesen betartani. Minden esetre jelenleg a legjobb ütemben zajlanak a dolgok, - legalábbis az ő szemszögéből nézve - miután mindenki helyet foglalt belekezdett mondandójába.

- Testvéreim, hadjáratunk nemsokára kezdetét veszi. Nemsokára eljön a pillanat, amikor ellenségeink oly sok év után ismét térdre borulnak előttünk. Nemsokára eljön a pillanat, amikor végleg legyőzzük a Jediket és halálukkal fizetnek tetteikért – ekkor felállt és széttárta karjait, majd fennhangon folytatta beszédét, a többiek pedig egyként visszhangozták azt:

- Eljött az új aranykor ideje, elérkezett a Sithek bosszúja...

Darth Raven